

Svedočenje Xhafer Veliu

Xhafer Veliu je zajedno sa svojim maloletnim sinom bio zatočen u džamiji u selu Ćirez/Qirez. Prvog maja 1999. godine preživeo streljanje. Ostaci njegovog sina pronađeni su u masovnoj grobnici kod Šavarina/Shavarini, na Kosovu. Svedočio je na Četvrtom regionalnom forumu za tranzicionu pravdu, 28-29.10.2008, u Prištini/Prishtinë, Kosovo.

Xhafer Veliu: „Gospodine predsedniče Komisije za nestale u Vladi Republike Kosova, gospodine predsedniče Saveta asocijacija porodica, gospođo Nataša Kandić, dame i gospodo koji imate članove porodica nestalih, ja sam Xhafer Veliu, dobar dan svima. Naše patnje ne možemo staviti sa strane, navešću ih od 1981. godine, u najkraćim crtama poznato je da demonstracije 1981... Srbija je izvršila flagrantne pritiske prema Albancima, ubila i hapsila studente. Dana 13. maja 1981. godine, opkolila je Tahir Mehu sa najvećim i najsavršenijim snagama, koji je bio u svome domu, nije bio kriv, i ubila oca i ćerku mu ranila u kolevci. Zatim, nakon tog događaja, Srbija nije zaustavila teror jer ih je naučio Draža Mihajlović da vrše teror nad Albancima. Uzela je naše sinove što smo joj dali mi, naša braća da služe vojni rok u Srbiji, vraćeni su u kovčezima. Slučajevi Xhevdet Aruqi, Afrim Lushtaku i Aziz Kelmendi kao i drugi, što ih znamo da su vraćeni u kovčezima od njihovih metaka, jer smo njihove kovčege otvarali i videli smo njihove metke, jer su ih sami ubili. Došlo je do trovanja dece, naših učenika, sve je to uradila Srbija. Ono trovanje potiče upravo iz srpske vojske.

Nataša Kandić: Gospodine Veliu, molim vas pričajte, pričajte o sebi, zato što ovako ljudi neće razumeti, kad vi kažete “onda je opkoljeno selo” niko ne može da dovede... da ljudi razumeju ko je ko...

Xhafer Veliu: Gospođo Kandić, molim vas nemojte me prekidati jer sada dolazim do svog svedočenja. To je poslednje, ja imam ove svoje doživljaje od 1981. godine, to je moje ne što mi ih je neko dao, nego su moje jer sam ih ja lično doživeo. Sada ću doći do mog svedočenja, zato sam i došao da vam ga kažem. Počeli su uzimati članove porodice od kojih su tražili oružje. Mog strica su odveli i zadržali ga dva dana, pretukli ga drvenom batinom iako nije on imao oružja. Rekli su mu „kupuj oružje i predaj“. Dva dana i dve noći su ga tukli u policijskoj stanici njega i još više njih. To je ono što ja znam i što sam doživeo. Sve su to moji doživljaji, nesrećne generacije. Dobro je poznato da je 28. februara 1998. godine izvršen masakr u Likošane/Likoshan i Ćirezu/Qirez. Nesto kasnije 5. maja 1998. godine opkoljen je Adem Jashari samo zato što je bio na svom ognjištu, da zaštiti svoje ognjište. Nakon toga je sledio masakar i kod Jasharijevih. Bili smo primorani da sve članove porodice udaljimo iz naših kuća iz njihovog opkoljenja, i od njihovog nevidenog terora, sa namerom da nas oteraju iz naših domova i našeg zavičaja. Došla je 1999. godina, početkom marta, poslednji put su donele nove snage u fabriku municije i to od tenkova, blindirana vozila i *prage* te su počeli pucati u pravcu Poljance/Polac, Prekaza i okolnih sela. I primorani smo bili da udaljimo naše porodice. Ja sa svojom porodicom

bio sam primoran da odem u Glogovac/Gllogovc, u Novu Čikatovu/Qikatovë e Re. Tu smo ostali od početka marta do početkom aprila. I tamo su počele da stižu nove snage kao pojačanje, ušli su po kućama i uzeli traktore, kola, ženama zlato, ljudima pare i počeli da ih ubijaju. Primoran sam bio da uzmem svoju porodicu i da idem u selo Vrbovce/Vrboc, iako je bilo opkoljeno. Kuda smo se kretali put je bio asfaltiran a na njemu punktovi gde je bila koncentrisana vojska *srboslavije*. U Vrbovce/Vrboc sam ostao do 7. aprila 1999. godine, kada su vojska i srpska policija poduzele ofanzivu te ubili 75-godišnjaka Shemsi Rexhepi iz Kastrata sela Vrbovce/Vrboc, kao i neke druge civile. Poveo sam naše porodice do mesta gde su na okupu bili preko 6000 hiljada ljudi iz okolnih sela koji su bili stacionirani u Vrbovce/Vrboc. Zatim su ih odveli po zapaljenim kućama u Trsteniku/Terstenik. Tamo su ih držali dva dana te ih ponovo vratili u iste kuće gde su već prije bili u Vrbovce/Vrboc. Ostali smo tu do 30. aprila 1999. godine. Dana 29. aprila avioni NATO-a bombardovali su Feronikal. Dana 30. aprila u 4 sata izjutra su nas opkolile snage, preuzeli su ofanzivu vojne i policijske srpske snage, opkolili su sela Vrbovce/Vrboc, Štutica/Shtutica, Vrševac/Vrshevac do Ćireza/Qirez. Iz okolnih sela su izašli tenkovi, tenkovi sa pragama... Bila je to sudbina smrti moga sina, zašto to nije bila i moja Bog me ubio što sam i danas živ. Tu su nas uhvatili na jednom brdu Vrbovca/Vrboc, bio sam sa još 35 maloletnika, bio sam i sa drugima koji su bili stariji. Bilo je i starih od moje dobi. Izveli su nas i odveli na jednu ravnicu gde su nas pretukli. Skinuli su nam džempere, uzeli nam sve što smo imali po džepovima, skinuli i ručne satove, burme po prstima koje smo imali. Skinuli su nas i ostavili samo u košuljama i u džemperima. Tu su nas pretukli drvenom batinom i u tom trenutku su stigla dva NATO aviona koji su se vrteli iznad nas i tada sam se molio tim avionima da mi što smo bili tu i kojima je duša došla da izađe da nas bombarduju. Kakvu smo tragediju tu doživeli. Haki Prokshi je bio ranjen, doveli su ga dva metra pored mene i prebili ga drvenom batinom, kolčevima što su ih sekli u šumi, i na kraju su ispalili rafal po njemu. U njega, iako je bio mrtav ispraznili su još jedan rafal i ostavili ga tu. Uzeli su Ismet Prokshija, vezali ga za tenk i komandant je naredio da upali tenk i da nas, koji smo tu ležali pregaze tenkom i neka to vide avioni NATO to što mi radimo Albancima. Ali to se nije dogodilo. Upalio je tenk i uperio tenk prema avionima. Oni su sigurno videli da ima puno civila tu i nisu bombardovali. Zatim su nas uputili u pravcu Ćireza/Qirez. Bajram Rukiqi je bio zajedno sa sinom, bio je jako umoran, isprebijen i iscrpljen. Držali smo ga, ponekad su nas terali da ga držimo da ne bi pao, a ponekad smo ga vukli za ramena. Posle su nam rekli: „Pustite ga nek ide u pičku materinu!“ Onda su se zaustavili i odrekli mu ruku nožem i ostavili ga tako misleći da je mrtav. Uputiše nas u pravcu Ćireza/Qirez. Kada smo stigli iznad Ćireza/Qirez, na livadama ovoga sela, mladima su ruke bile umorne noseći otpozadi jer su im bile vezane. Jedan vojni starešina koga su ga zvali Bosanac reče „podižite ruke“ onim mladima. Sin je podigao ruke, jer je bio samnom i svi su podigli ruke. U jednoj privatnoj kući Ćireza/Qirez video sam neke mlade žene i naše devojke, gde su one tresle ćebadi. Zajedno sa njima, onima koji su ih nasilno prisvojili. One su završile, završile onako kao što svi znate, završile su u bunaru i pronađene su u bunaru ubijene. Odveli su nas kod kuće Brahim Ajetija iz Ćireza/Qirez, tu ispod ulazne kapije bilo je savršenog oružja koje nisam nikad video. Bilo je pokriveno tepisima, najlonima po traktorima, prikolicama da bi ih sakrili od NATO-a, da ih ne bombarduju. Mladi su tražili vodu, doneli su vodu, popili su vodu i krenuli smo odmah ka jednoj džamiji u

Ćirezu/Qirez. Kada smo otišli u džamiju Ćireza /Qirez došao je jedan vojni starešina, njegovo ime znam, on je bio starešina i komandant te jedinice, i reče da je to božja kuća. Iako su džamiju zapalili potpuno, samo je krov bio ostao, ostale su bile i parčadi zapaljenih tepiha, izgoreli drveni gelenderi, poluizgoreli patos i reče da je ovo božja kuća. Reče „možete izaći vani za potrebe nužde, nemojte pogrešiti da nuždu vršite tu jer mi znamo šta je božja kuća“. Ja sam bio na mucu zbog nužde, ne što sam bio na mucu nego sam razmišljao kako da pronađem neki put i da se udaljimo iz džamije sa svim tim mladima. Izašao sam i obavio nuždu, video sam da je džamija opkoljena i svaka kuća u okolini džamije bila je sa snajperistima. Vratio sam se u džamiju, negde odprilike oko 5:30 jer nismo imali sat, doveli su drugu grupu koju su uhvatili u Baksu/Baks, Doševcu/Dashevc i Štutice/Shtutice, negde oko 140 ljudi. Bili su to stari i mladi ljudi, doveli su sinove Agush Qorrija, zaustavili su ih u dvorištu kod česme gde je bilo blata. Skinuli su ih samo u gaće, bili su to dva brata, obojicu su skinuli. Jedan vojni starešina im je rekao ležite pa dižite se, ležite pa opet dižite se i tako neko vreme dok se nisu dobro uvaljali po blatu. Tako uvaljani blatom, samo u gaćama, uveli ih unutra. Neko je imao dva para trenerki, neko dva para majica, neko im je dao jedno, drugi drugo i obukli smo ih. Tu su ostali sve do 10 sati. Negde oko 10 sati uveče, pre izlaska, došao je jedan starešina i rekao „ovde treba da vršite nuždu, ovde ćete da vršite nuždu i nijedan ne sme izaći napolje“, iako je pre toga rekao da je to božja kuća i zaboravio je šta je već prethodno rekao. Reče da ovde možemo vršiti sve naše potrebe te odvojio dvojicu iz grupe koji su bili tu u džamiji. Njima reče samo „vi ćete izlaziti da uzmete vodu“. Jednog je odredio da nas prebroji, i posle da mu da tačan broj. Onaj drugi da nam nosi vodu. Osim onoga što je bio da nam nosi vodu, nisu drugome dali da nosi vodu niti da izlazi vani. Bili smo umorni, iscrpljeni i gladni, bilo mi je žao mladih a za moje vršnjake nisam ni pet para dao, od moje dobi pa naviše. Žao mi je bilo onih mladih, patili su za sve, patili za hlebom, patili od gladi, patili od straha, plašili su se. Prošli smo i tu noć, ja nisam uopšte spavao ali 13 godišnji sin mi je spavao u krilu. Negde iza ponoći reče mi sin, sećam se vrlo dobro „babaš da bežimo?“ Imao sam i ostalu 35-oricu maloletnika, šta ću da radim s njima, džamija je bila opkoljena snajperistima. Plašio sam se da će ubiti [ostale] mlade, rekao sam mu: „ne moj sine“ nastojao sam da ubedim sina i rekao sam mu da smo mi ratni zarobljenici. Nama neće ništa učiniti, nas je uzela redovna vojska, verovao sam da će nas pustiti. Sutradan kad je svanuo 1.05.1999 godine, dođe ponovo ona redovna vojska negde oko 10 časova. Rekli su nam „dobro jutro“ na svom jeziku. Mlađe je onaj starešina sa nadimkom Bosanac, odvojio sa jedne strane u jednom ćošku džamije gde sam i ja bio sa leve strane te ih okupio i reče da se mladi ispod 18 godina odvoje u jednu grupu. Nisam znao zašto ih deli. Moj sin je bio u mom krilu i on je takođe bio primoran da ustane i da ide u tu grupu. Iz mog krila kako je bio sedeo, on pozva [mog] sina i postavio ga u svom krilu pred njegovom stolicom i pomilovao mu kosu. Blizu sebe je imao 35 mladih. Pitao je mog sina da li je gladan. Sin mu je potvrdno odgovorio da jeste gladan. Naredio je jednom vodniku koji je bio na prozoru da ode i iz kasete uzme jedan krem štapić i donese ga. Taj vojnik ode odmah i donese mu krem štapić i dadoše mu sinu. Moj sin nije pojeo sam taj krem štapić nego ustade, otvori i dade svima onima koji su tu bili. Nekome pola, nekome po jedan a sebi ostavi jednu polovinu, koju je pojeo. Videvši da su svi bili gladni on ponovo naredi vojniku i reče mu „idi donesi keks u refuzu što tamo ima“. Vojnik ode odmah i donese keks te подели svim onim mladima, i jednu kutiju cigareta

Vikend. Tu kutiju cigareta *Vikend* je bacio meni, bili smo tu puno nas što smo pušili, svima sam podelio po jednu cigaretu i za sebe sam zadržao jednu. Deci reče „požurite i jedite jer da vas nađe ona druga grupa, neće biti dobro za vas“, a nama reče „pušite brzo cigare“, isti starešina koji je držao na krilu moga sina. Zatim šta se tu dogodilo. Došli su šešeljevi paramilitarci, organizovani od strane srpske vojske, ove su pozvali arkanovce, i pod komandom vojske uz psovke, terajući ih napolje, rekavši da su uhvatili Šiptare i da će nas ubiti. Gde vam je Klinton? Gde vam je Amerika? Gde vam je Rugova? Psujući nas, vređajući nas i pod pucnjavom kao besni ušli su tako u džamiju. Bilo je negde oko popodneva ili oko 1 po podne, odveli su sve nas pešice i prislonili za zid džamije. Terali su nas da pružimo ruke uza zid, udarajući nas nogama, kolčevima. Sećam se jednog vojnika koji je bio uzeo jedan drveni kolac iz žičane ograde, znate šta je naoštreni kolac, bio mu je skinuo žicu i čim je ušao na vrata džamije, na čelu džamije je snažno je udario jednoga koji se tu nalazio. To je velika istina, to smo kasnije našli u džamiji, postoji argument, uzeo je to Haški tribunal sa sobom. Da li ga ima ili nema ne znam. Počeli su da nas tuku sa tim izgorelim gelenderima koji su bili četvorokuti u sredini džamije i udarali su njima. Počeli su da vade noževe, obratili su mi se i doneli mi jednu moju sliku gde sam bio sa dva drugara. Rekli su da onoga koga traže kada ga uhvate, ubiće ga. Pitali su me „jel poznaješ ovoga“ tu sam bio ja na slici. Ja niti da niti ne iako sam prepoznao sebe. Onda me udariše nogom po nosu a sin beše sedeo na krilu onome starešini, Bosancu. Pokušao sam zaustaviti krv rukom, da ne bi video sin krv, ali nisam mogao zaustaviti. Sin se toliko nasekirao i uzeše ga i odvedoše napolje. Naredio je onom vojniku, da ga uzme i ode da mu opere lice, jer je tu u blizini bio jedan izvor. „Dovedi ga ponovo ovde“ naređeno je vojniku. Postrojili su nas i tako su nas u koloni odveli u avliju džamije. Odveli su nasilno Abedin Dobru i rekli mu „reci nam ko je od ovih vojnik“. On ne što je znao ko je vojnik jer nije bio niko od njih, ali je pod pritiskom i iz straha počeo da pokazuje „ovaj i ovaj“. Sin je bio iza mene i hvatao me za nogu. Te koje su identifikovali kao vojnike pretukli su ih do nesvesti, i verujte mi, video sam njihov kamion kako su ih četvorica utovarili kao vreće. Tovarili su ih u kamion kao mrtve. Kada je došao blizu mene reče „daj mi sina“, rekao sam da nemam sina, a on zatim pređe kod drugoga i tako redom. Prva dva utovarena kamiona su krenula u nepoznatom pravcu, nas su ponovo vratili u džamiju, zajedno sa onim mladima, bilo je negde oko 3 časova, mada nisam imao sat, znao sam ovako otprilike. Dovedi su još jednog Albanca, ali i dva Roma, iz Daševca/Dashevc, što su ih uhvatili u Daševce/Dashevc. Taj Albanac bio je iz Baksa/Baks, bio je Tahir Muqolli, u *Ramiz Sadiku* sam radio s njim, vrlo dobro sam ga poznao. Bio je umoran, imao je negde oko 75 godina, sa sobom je nosio pumpu za disanje i pomoću te pumpe je disao. Rome, koji su imali štapove, doveli su da sednu pored mene u džamiji. Onu Tahirovu pumpu su uzeli i bacali je i rekli su mu „mi ćemo tebi dati vazduha sada, nije ti potrebna, to ti ne treba više“ i počeli su da ga tuku njegovim štapom, dok ga nisu ostavili na mesto. Obraćali su se obojici Roma iz Daševca/Dashevc i uz psovke rekli su im „svi Cigani su pošli sa nama, a vi šta tražite sa Šiptarima“? „Ne, gospodine, mi smo došli da uzmemo neku odeću, jer i mi smo sa vama“. Uzeli im njihove štapove i pretukli ih dok se nisu srušili na zemlju, sve dok nisu polomili njihove štapove, uzeli su mu i naočare i polomili ih, rekavši mu „mi ćemo vam doneti oči“. Došao je i taj poslednji trenutak, došli su kamioni, utovarili su nas uz batinjanje. Izlazeći iz džamije, onog starešinu po imenu Bosanac upitao sam za one mlade, šta je s njima.

„Ovi mladi su u rukama redovne vojske, odvešćemo ih po porodicama“. Donekle me ubedi i ako sam ranije imao iskustva za neke stvari, donekle me ubedi i dođe mi donekle i neka volja... Nas su ukrcavali u kamione, reče „vas će odvesti i streljati“; on reče da nas imaju u rukama Šešeljevci i Arkanovci, „ja ne mogu učiniti ništa, a za ovu decu, oni su u našim rukama, u rukama redovne vojske“. Krenuli smo i odveli su nas pravo kod Shavarine, u blizini Feronikla, prebili su nas nogama i dok smo se ukrcali na kamion, neko je od nas tu tražio cigaretu, video sam kako su ih na smrt pretukli drvenim kolcem, video sam kako su ih uboli i usmrtili noževima, video sam kako su im urezali krst na čelu, po licu, nisam čuo povike, a izgorenjivane cigaretom je mnogo teško. Izvadili su cigarete i pitali „ko želi da zapali cigaretu“? Ja sam im rekao „nemojte se prevariti i uzimati od njih cigarete, ovi nas vode i hoće da nas poubijaju, da nas streljaju, da nas masakriraju, šta će vam njihove cigarete“. Ustade jedan vojnik i udario me po glavi sa cevi od mitraljeza i reče mi „što govoriš pička ti materina“. Ali ponovo me nisu slušali, uzeli su cigarete i pripalili i rekli su im „povucite“. Riza Prokshi-ju, kako je povukao napravi mu se žar ovaliki, uzme ga drugi vojnik i reče mu „izgori ga na ćelavu glavu“, onde gde nije bilo kose i reče mu „ugasi polako cigaru, a ne odjednom. Zato kažem da gorenje cigaretom beše jako teško, nisam čuo viku od metaka, nisam čuo viku od torture, nisam čuo viku od noževa, a čuo sam urlanje do božjih ušiju od gorenja cigaretom. Izgorili su ih, koža im se topila, dimili su nad glavom. Neki su se upitali šta će biti sa nama, i još neki starci sa njima, i ona dva Roma, i Tahir Muqolli i sa još 32 ostalih. Bio sam na tom kamionu, ja njima ponovo kažem „nemojte da razgovarate sa njima, šta imate da razgovarate sa njima, oni nas vode na streljanje“. Izvukli su onu sajlju što služi za kamion, znate možda, i koliko je mogao udario me po glavi i tako udarajući reče mi „što govoriš pička ti materina“, na jedno tri minute izgubio sam svest. Išli smo do raskrsnice puta za Dobroševac/Dobrashec, Gladno Selo/Gilanasele i Glogovac/Gillogovc. Tu je bio jedan trokut, zaustaviše kamion na kraju, naredili su da se iskrcamo i rekli „ajde u grupama po 10, iskrcavali smo se sa kamiona. Pre toga odveli su dve grupe po 10 i streljali ih u jednoj jami, koja je bila ispred Feronikla. Ja sam bio u trećoj grupi. Tu sam saznao koliko nas je bilo na kamionu, dakle bilo nas je 32, jer iz naše grupe kad su nas prebrojali bilo nas je 12, reče „ajdete svih 12“. I iskrcali smo se nas dvanaestorica, vezanih ruku odpozadi. Ja sam imao desnu cipelu nagaženu, jer me je žuljala, nismo imali ništa da obučemo. Za mnom je išao jedan mršavi i visoki, pomislim i odlučim se da mu otmem *kalašnjikov*, jer kako se kaže „dve ruke za jednu glavu“. Sagnuo sam se navodno da obujem cipelu, ali stade 10 metara iza mene i reče „ustaj pička ti materina, ubiću te“. Morao sam da ustanem, ispred mene je bio Bajram Shabani, vezanih ruku, on kaže „nisam te čuo“... vikao sam mu „beži!“. On napred ja za njim. Tu gde su ih streljali bila je redovna vojska sa šlemovima na glavi, bilo je tri puškomitraljeza sa redenicima, na jednom bregu i u stanju pripravnosti za grupu sa kojom sam išao, bilo je još 7 *kalašnjikova* iza nas i 7 vojnika koji su nas pratili, i odmah, čim smo počeli bežati, svih sedam su odjednom otvorili vatru, istovremeno iz puškomitraljeza i pucali na nas. Velika je to sreća, čini mi se da je san, nešto nemoguće, ne pada ni grad, ni semena na njivi ne baca čovek, koliko je metaka pucano na mene. Na 12 mesta mi je izbušen džemper, ranjen sam na desnoj strani grudnog koša, šta može puška da učini, raznosi te. Prvi put sam ranjen i okrenula me je na levom kolenu, prema njima, ustao sam na noge i podigao obe ruke i rekao sam im „pucajte, pucajte“, a oni su mi uzvratili „e sad ćemo majku ti jebem“, te

su nasrnuli na mene, ponovo istim rafalom kao prethodni. Čuo sam kada je jedan vojnik rekao onom sa puškomitraljezom, na čijem sam smeru išao „pogodi ga majku ti jebem što ne možeš da ga pogodiš sa puškomitraljezom“, a onaj mu uzvratila „ne mogu bre“. Pomislio sam da su me svi meci pogodili u telo i da me ne zaustavljaju, jedva sam se držao, imao sam i ranu, imao sam krvarenje i pobegao sam, prešao sam onaj ugao, prešli smo ga, a oni su upalili kamion da nam izađu u zasedu, ali smo mi već bili ušli u Glanaselove šume, i tako naviše sve do ispod trafostanice, negde oko 2 kilometara su nas pratili po tragovima krvi, jer mi je krv kapljala tokom puta. Čuli smo ih kako nas gađaju, čuli smo ih kako govore i kažu „još je živ majku mu jebem“, jer je mislio da nisam možda tako ranjen ostao negde. Vratili smo se šumama Glanasela, do iznad brda Vrbovca/Vrboc, odakle se videla džamija u Ćirezu/Qirez. Bajram Shabani mi reče, pocepao sam košulju i povezao ranu, „ajde sada da idemo“, rekao sam mu „ne Bajrame, dok ne padne mrak želim da ostanem ovde, želim da vidim kuda će odvesti te mlade što smo ih ostavili u džamiji Ćireza/Qirez“ Sve do mraka smo tu ostali, nije bilo više nikakvih kretanja. Za to vreme, samo je jedan beli kombi otišao u pravcu Glanasela. Ustali smo kada se smračilo. Bili su koncentrisani kod Muhadžera, primetili su nas, ponovo su nas gađali, ali smo bili daleko, tako da se tada nisam toliko ni plašio i spustili smo se na ravnicu, kod Rukiqa iz Vrbovca/Vrboc. Dade mi jedan meštanin suvo parče hleba, bili smo gladni, žedni, nisam smeo da pijem vodu, jer sam bio ranjen, i obojici nam je dao po jednu cigaretu, obojica smo pušili tu cigaretu. Krenuli smo u pravcu Doševca/Dashefca, bilo mi je hladno, otišao sam kod one poljane gde su nas uhvatili, znao sam da su tu jakne, uzeo sam jednu jaknu, ali nisam potrefio svoju jaknu nego tuđu. Bilo mi je hladno i bilo je i mračno, obukao sam tu jaknu i otišli smo u Doševac/Dashefca. Tamo je bio jedan medicinski tehničar koji je imao prvu pomoć, Avni Rexhepi iz Doševca/Dashefca jedva je našao jednu staju gde smo se smestili i dao mi je prvu pomoć, očistio mi je ranu, pružio mi je prvu pomoć. Bio sam umoran, imao sam veliko krvarenje. Tu sam ostao do 3. maja. Danju smo izašli u šumu i on mi je previjao ranu. 3. maja ponovo su vojska i policija preduzele ofanzivu, bili smo primorani da odemo i bežimo u Ljubovac/Lubavec. Tamo su me odveli kod Bajram Rexhepi-ja, hirurga u Vrmnici/Vrmnicë. Tu mi je očistio ranu i 13 dana sam ostao na lečenju kod Bajrama Rexhepi-ja. Nakon 13 dana bio sam izlečen, ali umoran. Za one mlade nisam više ništa znao. Prošlo je 6 godina sa zebnjom i u iščekivanju, iz koje će se porodice javiti moj sin kao i svi ti mladići. Nakon šest godina saznalo se da su ih kriminalci redovne vojske poubijali, ti isti kod nas, kod Šavarine/Shavarine, i prema DNK obavestili su me da mi je sin pronađen u Šavarinama/Shavarini, i drugi, a postoji i jedan broj njih koji nisu pronađeni. Ne završava se ovde moje svedočenje, neću dalje odužiti, svi u službi traganja za nestalim, celo Kosovo na ponovnoj sahrani, svi na sahrani... Skupo smo platili državu Kosovo, veoma skupo nas je koštala, ali i mada nas je skupo koštala, dao bog da jednog dana trijumfuje pravda i da svi ti zločinci budu izvedeni pred pravdu. A ti kriminalci danas upravljaju srpskom državom, to je dobro poznato, i dok kriminalci vode srpsku državu zločinci neće sami izaći pred pravdu. Danas se svaki razgovor, svaki forum koji se održava, treba da se održava na nivou država sa državom, a ne uz našu podršku. Hvala vam na slušanju, možda sam bio malo i suvišan, ali nastojao sam da budem što kraći, i da u kratkim crtama ispričam naše albanske patnje. Hvala vam.“